

«Et siste hurra»

La oss få slippe kjekkasari

Ap
28/4-95

Av Henrik Bjelke, Bærum

Den 19.4. kunne man i Aftenposten lese om striden før frigjøringsjubileet. «La heltene få rope et siste hurra,» skrev Per Egil Hegge.

Oppriktig talt, jeg har aldri hørt at heltene har ropt hurra tidligere. Kan det tenkes at de på tampen av sine liv vil gjøre det? Nepp. Det har vel heller ikke Hegge trodd, men han trengte antagelig en litt bråkjekk overgang til flaggene som skulle svinges i Snåsa hvor den tyske ambassadør i Norge var invitert.

Heldigvis utviste ambassadøren mer takt enn den man vanligvis finner ved tyske rekruttskoler. Ambassadøren kommer ikke. Og bra er det, fordi forsoningens time ennå ikke er kommet – ihvertfall ikke den forsoning som fører til tilgivelse og absolusjon. Og er det noe jeg er sikker på, er det at intet menneske har rett til å gi andre absolusjon på andres vegne. Mange nordmenn lider ennå av tyskeres og quislingers fremferd på land og hav.

En av de ting som grep meg mest under filmen «Schindlers liste», var at

som forslaget var senest i 1993. Derved kan man samtidig oppnå å gi en hittil forsømt gruppe – voldsofrene eller helst voldtektsofrene – en rettferdig behandling. Hvordan en uriktig frifinnelse fortoner seg for kvinnen som bare får vite at hun ikke er blitt trodd, men ikke hvorfor, fremgår bl.a. av et innlegg ved bistandsadvokat Gunhild Lærum i Aftenposten 8.9.93.

En nøktern vurdering av spørsmålet jury/stor meddomsrett forutsetter en avromantisering av det idealbilde juryens tilhengere har dannet seg av eldre tiders legmannsdomstoler. Virkelighetsbildet, som førte til at vi i 1591 fikk ordningen med svorne skrivere, er et helt annet, uten at jeg skal komme nærmere inn på det her.

han ba de overlevende jøder om tilgivelse fordi han ikke hadde maktet å redde flere. Jeg undrer sterkt på om noen av våre journalister i dag har tenkt på at det går nordmenn rundt og ber en stille bønn om den samme forlatelse. Det hadde vært mulig å redde flere over til Sverige, hadde man hatt mer mat, fått mere søvn, hadde hatt en tettere sikkerhet – kort sagt hvis man hadde orket mer da det røynt på. Hvem skulle kunne gi absolusjon for dette? Vi som har vært i krig, må gå med mange uløste personlige problemer. Det har vi vel etterhvert lært oss til å leve med. Men la oss få slippe kjekkasariet fra journalistene som skriver om hurrarop og flaggvifting som heltene bør få lov til for siste gang.

Og Heggens sammenligning av Helmut Kohls Moskva-reise 8. mai og Snåsa-ordførers invitasjon til den tyske ambassadør halter noe så enormt: Det dreier seg om verdenspolitikk. Det andre om ordførerpolitikk i en liten norsk kommune.